

NUO ĮSTEIGIMO IKI RENOVACIJOS: ŠIAULIŲ KULTŪROS CENTRO ISTORIJA

Akivaizdu, kad kultūros namai jau ano meto žmonėms buvo būtini. Šiauliečiai norėjo aktyviai burtis į bendrų interesų grupes bei užsiimti kultūrine veikla: jiems rūpėjo bendravimas tarpusavyje, savęs tobulinimas, lietuvių liaudies dainos, šokiai, vaidyba, taip pat ir kita meninė saviraiškos veikla. Sovietmečio pradžios Lietuvoje kultūros namai, nors ir buvo sumanyti kaip ideologinio poveikio liaudžiai židiniai, tačiau pro totalitarinį gaubtą gyvenimas kartais prasiverždavo. Partijos ideologai turėjo planų, bet gyvenimas ėjo savo vaga. Žinoma, ten vykdavo ne tik revoliucijos metinių minėjimai, bet ir miesto švietimo įstaigų šventės, teminiai vakarai, pasilinksminimai – pirmosios diskotekos, susiejimai, bendravimas su įdomiais žmonėmis ir pan. (*COLLOQUIA*, Nr. 21, p. 140). Kultūrinis gyvenimas ankstesniais laikais norėjo augti, todėl tam buvo reikalingos realiai egzistuojančios patalpos – kultūros namų pastatas.

Liaudies namai – kultūrinio gyvenimo pradžia

1898 m. pastatyti Liaudies namai (dabar Vasario 16-osios g., Šiaulių miesto savivaldybės pastato dalis) turėjo didelę reikšmę Šiaulių visuomeniniam gyvenimui. Čia pradėjo formuotis lietuviškas teatras, o tam pradžią davė 1904 m. suvadinta Juozo Vilkutaičio-Keturakio garsioji komedija „Amerika pirtyje“. Liaudies namų salėje vykdavo ne tik mitingai, susirinkimai, bet ir įvairios šventės ir kiti renginiai (*Šiaulių kraštas*, 2009-09-30). Pokario metais Liaudies namuose buvo įsikūrę ir Šiaulių miesto kultūros namai. Meninė ir kultūrinė veikla Šiauliuose tuo metu dar nebuvo vienoje vietoje, žmonės burdavosi keliose patalpose. Nors Šiaulių miesto kultūros namai savo pastato neturėjo ir glaudėsi tuomečiame „Šviesos“ kino teatre (Liaudies namuose), miesto bibliotekoje, fabriko „Verpstas“ patalpose, tačiau nuo pat gyvavimo pradžios vystė aktyvią kultūrinę veiklą.

Šiaulių kultūros namų įsteigimo pradžia

1945 m. baigėsi Antrasis pasaulinis karas, o tuo metu Lietuvoje vyravo totalitarinis sovietinis režimas. Karo padariniai tiek visame pasaulyje, tiek Lietuvoje buvo skaudūs: nužudyti žmonės, sudeginti, nuniokoti ir sugriauti miestai, juose buvę pastatai ir kt. Vis dėlto, visa tai buvo bandoma pamažu atstatyti, taip pat ir atkurti buvusį žmonių gyvenimą. Šis laikotarpis susijęs ir su Šiaulių kultūros centro darbo pradžia: 1946 m. buvusiuose Liaudies namuose įsteigti Šiaulių miesto kultūros namai. Šaltiniuose teigiama, kad „Šiaulių Miesto kultūros namai, šiuo metu, pradėjo savo veiklą už penkmečio plano įvykdymą. Nors kultūros namai tebėra kūrimosi studijoje, bet per tą trumpą laiką spėjo suorganizuoti šiuos meno saviveiklos ratelius: dramos, choro, tautinių šokių ir orkestro“ (*Raudonoji vėliava*, 1946-08-08, p. 3). Pagal tuometį Sovietų Sąjungos administracinį suskirstymą Kultūros namai buvo pavaldūs Šiaulių miesto vykdomojo komiteto Kultūros ir švietimo, vėliau – tik Kultūros skyriui. Jau 1946 m. liepos mėn. veikė dramos kolektyvai, tautinių šokių rateliai (vad. Aldona Gužaitytė (1925–2012), buvo suorganizuotas choras (prof. Jonas Byra (1891–1972), orkestrai (simfoninis, pučiamųjų), veikė literatų būrelis. Kolektyvai koncertavo, dalijosi patirtimi su rajonų gyventojais. Kultūros namuose tuo metu egzistavo modernaus, pasaulietiško, į ateitį susitelkusio ir socializmą kuriančio žmogaus įvaizdis (*Lietuvos etnologija: socialinės antropologijos ir etnologijos studijos*, 16(25), 2016, p. 127).

Tuometinė žiniasklaida nuolat kritikavo valdžią dėl to, kad Šiaulių miesto kultūros namams neskiriamas geros patalpos. Pasisakymų ta tema netrūko ir iš paties vadovo. Štai pirmasis miesto kultūros namų direktorius a. a. Pranas Alekniūnas laikraštyje „Raudonoji vėliava“ rašė: „Pirmasis pusmetis – tai kūrimosi studija. Reikėjo susikomplektuoti administracinius ir meno kolektyvų kadrus, tuo pačiu kvalifikuojant organizacinį lygį. Sunkiausiai sprendėsi patalpų klausimas. Iki šiol visą laiką teko dirbti prisiglaudus prie Kultūros – Švietimo Darbo Skyriaus nuo sutemų iki vidurnakčio, vienam nedideliame kambaryje“ (*Raudonoji vėliava*, 1947-06-17, p. 4). Tačiau, nepaisant nepalankių sąlygų, per šešiolika metų įsteigtuose Šiaulių kultūros namuose vystėsi ir plėtėsi meninis gyvenimas, gausėjo kultūros žmonių ratas: čia veikė dramos kolektyvai, 1952 m. įsteigtas Šiaulių miesto kultūros namų dainų ir šokių ansambelis, kuris vėliau buvo pavadintas žinomu vardu „Jovaras“ (veikla sustabdyta 1998 m.), 1953 m. įkurtas choras „Varsa“, taip pat 1961 m. kultūros žymūno Boleslovo Ambrazo (1900–1977) suburtas mišrus choro kolektyvas, vėliau žinomas vardu „Šarma“.

Po Antrojo pasaulinio karo atstatinėjami buvo ne tik pastatai, namai, bet ir stengiamasi atkurti buvusią tvarką, žmonių gyvenimą. Miesto visuomenė ėmė kurti naują miesto parką – jis įsteigtas 1948 m. ir pavadintas K. Požėlos vardu. 1947 m. čia jau buvo iškasta 3 850 duobių medeliams, nuvalyta 6 220 išilginių metrų alėjų (*V. Kapsuko gatvė Šiauliuose*, 1985, p. 141). Šiaulių miesto vykdomojo komiteto (protokolas nr. 18, gegužės 7 d.) architektė Vitalija Petronytė 1985 m. savo knygelėje rašė, kad apie 1950 m. buvo užsodinamas K. Požėlos parko naujasis masyvas buvusiose, vadinamosiose Šapyro pievose. Parkui eskizą paruošė arch. T. Šešelgienė, o sodinimo darbams vadovavo A. Nistelienė, kuri dirbo su pagalbininkais. Apie 1965 m. buvo pradėta statyti Šiaulių centrinio parko estrada, kurią projektavo architektė A. Nistelienė.

Estrados tribūnas projektavo ir statė kiti specialistai. Šių dienų Šiaulių centrinio parko vietoje buvo didelis priemiestinis vienkiemis, priklausęs Šapirų šeimai – Šapirų pievos. Kaizerinės Lietuvos okupacijos metais vienkiemis buvo prijungtas prie miesto (*V. Kapsuko gatvė Šiauliuose*, 1985, p. 141). 1992 m. buvo nuspręsta Šiaulių m. K. Požėlos kultūros ir poilsio parką reorganizuoti į vieną bendrą kultūros įstaigą – Šiaulių miesto kultūros centrą Laisvalaikio centro bazėje. Šiuo metu, pagal 2020 m. balandžio mėn. pasirašytą sutartį, yra vykdomi Šiaulių miesto centrinio parko estrados modernizavimo darbai. Tikimasi, kad atnaujinta estrados erdvė taps daugiafunkcė ir patraukli tiek kultūros, tiek švietimo, tiek ir sporto renginių lankytojams.

Šiaulių kultūros centro vystymosi ir kultūrinės veiklos plitimo kelias

1958 m. Lietuvos TSR ministrų taryba davė sutikimą naujų kultūros namų statybai, o jau 1962 m. pelkės ir apgriuvusių lūšnių vietoje duris atvėrė nauji Šiaulių miesto kultūros namai. Tai buvo viena stambiausių miesto kultūrinių organizacijų, taip pat ji veikė kaip metodinis centras, kuriojantis mėgėjų meno veiklą, suteikiantis metodinę pagalbą įvairių žmonių ir organizacijų klubams. Jau nuo pat atidarymo pradžios kiekvienais metais čia buvo organizuojami renginiai. Repetuoti į naujas Šiaulių miesto kultūros namų patalpas rinkdavosi ne tik chorai, ansambliai, orkestrai, šokių ar dramos būreliai, bet ir esperanto kalbos mokėsi esperantininkų būrelis. Tuometiniuose Šiaulių miesto kultūros namuose buvo 550 vietų turinti didžioji koncertų salė, estrados salė, daug darbo kambarių įvairiems saviveiklos rateliams, bibliotekos ir skaityklos patalpos, taip pat svetainė ir didelė sporto salė (*Virtuali Šiaulių miesto istorija. Kultūrinis gyvenimas*).

Po atidarymo, persikėlus į naujas patalpas, išsiplėtė ir darbo apimtis. 1962 m. Šiaulių miesto kultūros namų bazėje įsikūrė Ateizmo namai (pirmininkas A. Šidlauskas), 1978 m. – kultūros darbuotojų Šiaulių miesto komitetas (pirmininkė Vanda Verkulienė), kurį laiką veikė ir Civilinės metrikacijos skyrius.

Meno kolektyvų veikla ir toliau sparčiai augo, plėtėsi bei klestėjo: 1962 m. atsirado Onos Gerasimienės (1924–2010) vadovaujamas seniausias kultūros namų vaikų išraiškos šokių kolektyvas – baletu ratelis, kuris pirmajame respublikiniame šokio konkurse 1964-aisiais užėmė I vietą (*Šiaulių kraštas*, 2000-11-25), o 1977 m., jau vadovaujant Liudmilai Galancevai (1953–2001), kolektyvui suteiktas vardas „Aušrelė“ (šiuo metu vadovauja Mindaugas Kosaitis), 1963 m. Broniaus Mitkevičiaus (1928–2018) įkuriamas liaudiškų šokių ansamblis „Kalatinis“ (nuo 1970 m. vadovauja Vanda Verkulienė), kuris dalyvavo visose respublikinėse ir pasaulio lietuvių dainų šventėse bei reprezentavo Šiaulių miestą apskrityje, respublikoje ir svetur.

1950 m. dainų šventėje dalyvavo mišrus choras, kuris buvo sudarytas iš Šiaulių apskrities aplinkinių rajonų kultūros namų kolektyvų. Dainų šventes organizavo Šiaulių miesto kultūros skyrius ir Šiaulių miesto kultūros namai. Choras, kuris dalyvavo 1960 m. dainų šventėje buvo suorganizuotas Šiaulių miesto kultūros namuose. Iki tol kolektyvus dainų šventėms būrė Šiaulių apskrities kultūros namai. Reikia paminėti, kad tuo pačiu metu Šiaulių miesto kultūros namuose buvo taip pat suorganizuotas choras.

Šeštojo dešimtmečio pab. įkuriamas Šiaulių miesto liaudies simfoninis orkestras, kurį iš aukštesniosios muzikos mokyklos mokinių ir mokytojų suburia Petras Juodelė. 1966 m. vadovavimą perima Jonas Lamauskas. Tais metais jau vyksta šio orkestro koncertai ir įvairios stovyklos. Reikia paminėti, kad „Klaipėdoje ir Panevėžyje tarpukariu įsikūrę orkestrai greit iširo, o Šiaulių orkestras tapo Šiaurės Lietuvos kultūros fenomenu“ (*Muzikos barai*, 2009, Nr. 5–6, p. 11). 1989 m. įkuriamas Šiaulių kamerinis orkestras, kurio pagrindą sudarė muzikantai iš jau minėto simfoninio orkestro. Taip pat 1966 m. įkuriamas ir profesionalus pučiamųjų orkestras (vad. Stasys Jautakas (1906–1975)).

1962 m. Šiaulių miesto kultūros namuose buvo įsteigta ir visuomeninė kino studija (*Šiaulių naujienos*, 2013-04-20). Vėliau, 1966 m., fotografo Antano Kazimiero Dilio pastangomis buvo suburta fotografų bendruomenė ir įsteigtas fotoklubas, atgijo seminarai, paskaitos, po kiek laiko įkurtas ir Fotografijos muziejus. „1967 metais pradėtas kryptingas darbas muziejaus idėjos įgyvendinimo link, imta sistemingai ieškoti eksponatų būsimai ekspozicijai. 1970 m., lygiai prieš penkiasdešimt metų, Pirmosios respublikinės fotoklubų meninės fotografijos parodos aptarimo metu, Šiaulių Kultūros namuose, A. K. Dilys visai fotografų bendruomenei paskelbė, kad Fotografijos muziejus jau yra kuriamas Šiauliuose. Tais metais jau buvo sukaupta per 1 850 eksponatų“ (*Šiaulių kraštas*, 2020-05-26).

1973 m. Šiaulių miesto kultūros namai pavadinami Šiaulių miesto kultūros rūmais. Įdomu tai, kad čia toliau kūrėsi ne tik kiti kolektyvai, naujos studijos, bet ir įvairūs klubai. 1982 m. kultūros centre įsteigiamas Broniaus Mitkevičiaus (1928–2018) vadovaujamas Šiaulių filharmonijos filialas, taip pat Sauliaus Kaunecko iniciatyva įkuriama jaunimo teatro studija „Helijas“ (vad. Nijolė Narmontaitė ir Arūnas Sabonaitis, vėliau – Virgilija Staševičiūtė). 1975–1982 m. kultūros rūmuose veikė jaunimo klubas „Amžininkas“ ir diskoteka „Saulė“ (vad. Romualdas Volodka). Nuo 1983 m. veiklą plėtoti pradeda pagyvenusių žmonių klubas „Sidabrinė gija“: susirinkusieji čia turiningai leido laisvalaikį, keliavo, dainavo. Keletą metų veikla buvo nutrūkusi, tačiau 1991 m. „Sidabrinė gija“ jau buvo įregistruota kaip folkloro ansamblis, o jo meno vadove tapo Vita Taučienė-Rezgienė. 1986 m. buvo įkurta ir kūno dizaino studija „Gyls“ (Audronė ir Vidmantas Lukiai, studija veikia iki šiol, tik kitose patalpose), o 1987 m. – vokalo

studija „Rokoko“ (vad. Rasa Kauneckaitė), kurioje iki šiol dainuoja vaikai, jaunimas ir suaugę. Be saviveiklos kolektyvų, kultūros rūmuose tuo metu veikė ir kiti klubai: fotomėgėjų, poezijos mylėtojų, kino-video ir esperanto klubas „Rūta“. Sauliaus Pučinsko teigimu, apie 1900 m. Kultūros centre, po didžiąja scena, buvo televizijos studija „Tango TV“ ir televizija „Nuo penktadienio iki penktadienio“. „Tuo metu viskas, kas vyko pažangaus, vyko Kultūros centre“, – teigė S. Pučinskas.

Anuomet Šiaulių kultūros rūmų pastate susikūrė pirmoji dainuojamosios poezijos studija, taip pat repetuodavo populiarūs roko grupė. Šiaulių dainuojamosios poezijos studiją įkūrė ir jai vadovavo Virgis Stakėnas. 1978–1985 m. studijos gyvavimo laikotarpis buvo susijęs su Šiaulių miesto kultūros rūmais. Dainuojamosios poezijos studija – pirmasis toks kolektyvas respublikoje/šalyje, o kultūros rūmų įtaka jam buvo didelė: šie rūmai buvo kaip bazė ir prieglobstis revoliuciniam bei siaurai žinomam žanrui. Kultūros rūmų salė buvo pagrindinė koncertų salė mieste, kuri niekuo nenusileido turtingų įmonių salėms. Virgio Stakėno teigimu, juos tada vadindavo „šnabždukais“ (*Jaunimo gretos*, 1983, Nr. 7). Taip pat 1987 m. įkuriamas Roko klubas (prezidentas Aurelijus Silkinis), roko grupė „Raktas“ ir „Žuvys“. ŠPI dailės ir muzikos studentų grupės BIX, kurios lyderis yra Saulius Urbonavičius, dar žinomas kaip „Samas“, pirmasis pasirodymas vyko 1987 m. Šiauliuose. Tada Šiaulių kultūros rūmų organizuojamame konkurse grupė tapo laimėtojais. Dalyvauti paskatino ir sugundė puikus prizas – repetuoti kultūros rūmų rūsyje bei naudotis ten esančia muzikos aparatūra (*Delfi*, 2017-11-09).

1990 m. Šiaulių miesto kultūros rūmai reorganizuoti į Šiaulių miesto laisvalaikio centrą. Tais pačiais metais čia susiburia Šiaulių universiteto docento Stasio Žalalio (1943–2013) įkurtas choras „Bičiuliai“ (nuo 2014 m. chorui vadovavo Ilmera Abromavičienė, o nuo 2018 m. vadovauja Rita Daukantaitė) bei Vitos Taučienės-Rezgienės įkurtas ir vadovaujamas vaikų ir jaunimo folkloro ansamblis „Abrūsėlis“ (šiuo metu kolektyvas iširęs). Šiaulių kultūros centro kamerinis choras „Bičiuliai“ įregistruotas 1990 m., tačiau choras susibūrė dar anksčiau: pirmieji choro pasirodymai įvyko 1988 m. Kužių ir Pašvitinio bažnyčiose. 1989 m., Atgimimo laikotarpiu, choras pirmasis sugiedojo Tautinę giesmę Vasario 16-osios minėjime-koncerte, vykusiame Šiaulių Inžinierių namuose. Nuo to laiko choras dalyvauja visuose Lietuvos nepriklausomybės dienos minėjimo šventiniuose koncertuose.

Tuometiniame Šiaulių miesto laisvalaikio centre 1990 m. buvo įsteigtas ir leistas pramoginis leidinys jaunimui „5 minutės“ (redaktorius Rolandas Parafinavičius, dizaineris Vilmantas Dambrauskas, reporteriai: Jurga Bendikaitė, Laimontas Dinius ir Arvydas Čičelis). Leidinyje buvo rašoma apie to meto svarbiausias aktualijas: muziką, meną, kultūrą ir laisvalaikį. 1991 m. šią veiklą perėmė Laisvalaikio centras, o nuo 1992 m. – UAB „Šiaulių kraštas“ (*Žurnalistikos enciklopedija*, 1997, p. 384).

Pagal Eugenijaus Barzdžiaus ir Tomo Zdanavičiaus prisiminimus yra žinoma, kad apie 1995–1996 m. Šiaulių kultūros centro kavinėje „3 aukštas“, kuri kitaip dar žinoma kaip „Šaukštas“, vyko alternatyvios muzikos koncertai. Tuo metu ši kavinė buvo kaip ir pagrindinė vieta susirinkti mieste. Joje rinkdavosi įvairių subkultūrų atstovai: pankai, metalistai, gotai, atsirandantys reiveriai ir kitos spalvingos asmenybės. Jie, būdami kitokie nei didžioji miesto masė, tarpusavyje dalijosi mintimis apie kiną, literatūrą, muziką ar tiesiog apie gyvenimą.

1992 m. Šiaulių valstybinis poilsio parkas ir Šiaulių miesto laisvalaikio centras tapo bendra kultūros įstaiga – Šiaulių miesto kultūros centru. Tuo laikotarpiu pagausėjo ne tik dainavimo, bet ir šokių kolektyvų. 1992 m. buvo įkurtas jaunimo kamerinis choras „Atžalynas“ (įkūrėja dirigentė, Šiaulių universiteto docentė Marija Žibūdienė, šiuo metu chorui vadovauja Mindaugas Žalalis), kuriame dainuoja muzikos mylėtojai: studentai, mokytojai. Kolektyvas ne tik koncertuoja, dalyvauja įvairiuose konkursuose Lietuvoje ir užsienyje, bet ir bendradarbiauja su Lietuvos bei užsienio choralais. Praėjus kiek laiko, susibūrė kamerinis choras „Vasara“ (1996 m., vad. Kornelijus Luotė), keli vokaliniai ansambliai (1997 m. Daina Kavaliauskienė įkūrė „Dermę“, kuriai šiuo metu vadovauja Kristina Mickūnė, o 2007 m. įkuriami Ramutės Majauskienės vadovaujami ansambliai – „Dainora“, kuriame dainuoja įvairaus amžiaus ir profesijų moterys bei „Lašeliai“, kuriame dainuoja vaikai nuo 7 metų), taip pat įkurta liaudiškų šokių grupė „Vajaunas“ (2002 m., įkūrėjas ir vad. Romualdas Laugalis), kuri nuolat dalyvauja įvairiuose respublikiniuose ir tarptautiniuose konkursuose, festivaliuose, šventėse. Į Šiaulių kultūros centro veiklą kartu su vadove Aldona Masėniene įsiliejęs buvo ir garsus šokių kolektyvas „Želmenėliai“, kuriame šoko įvairaus amžiaus vaikai, jaunimas, tėveliai ir seneliai (Šiaulių kultūros centre gyvavo nuo 1995 m. iki 2019 m.; kolektyvas įkurtas 1969 m.). Šokių kolektyvas garsėjo plačiu ir įvairiu repertuaru: nariai šoko baletą, charakterinius, istorinius, šiuolaikinius ir liaudiškus šokius. Nuo pat įsikūrimo pradžios „Želmenėliai“ gausiu būriu dalyvavo visose Šiaulių miesto, Lietuvos dainų ir šokių šventėse Vilniuje, įvairiuose festivaliuose ir konkursuose, kur ne kartą pelnė laureatų bei diplomantų vardus.

2003 m. Šiaulių miesto kultūros centras už aktyvią ir reikšmingą veiklą (už 2002 m. rezultatus) pelnė „Geriausio kultūros centro“ apdovanojimą. Šį apdovanojimą inicijuoja ir teikia Lietuvos Respublikos kultūros ministerija ir Lietuvos liaudies kultūros centras.

2008 m. Šiaulių miesto kultūros centras buvo reorganizuotas į Šiaulių kultūros centrą ir Šiaulių miesto koncertinę įstaigą. Po šios reorganizacijos kultūros centre neliko profesionalių kolektyvų – Šiaulių miesto kamerinio orkestro (įkurtas 1989 m. iš iki tol gyvavusio Liaudies simfoninio orkestro) ir Šiaulių

pučiamųjų instrumentų orkestro (įkurtas 1966 m.). Jie atiteko Šiaulių miesto koncertinei įstaigai. Po kiek laiko Šiaulių kultūros centre jau veikė naujai susibūrę kolektyvai: 2013 m. įkurtas vienintelis Šiaulių kultūros centro suaugusiųjų mėgėjų teatras „Duryš“ (meno vad. Virginijus Dargis), suburtas apeiginio folkloro ansamblis „Rėda“ (meno vad. Justė Lipinskienė) ir Ramutės Majauskienės įkurtas vokalinis ansamblis „Romantika“. 2015 m. prie Šiaulių kultūros centro kolektyvo prisijungė ir nariu tapo choras „Tremtinys“ (choro įkūrimo iniciatoriai Lida ir Algirdas Kulikauskai, šiuo metu vadovauja Romualdas Pečeliūnas). Nuo įsikūrimo pradžios choras daug koncertavo įvairiose gamyklose, „Saulės“ koncertų salėje, Kultūros centre, „Saulės laikrodžio“ aikštėje. Choro dainos skamba su tremtimi susijusiuose renginiuose, šventėse, festivaliuose, kurie vyksta Šiauliuose bei kituose miestuose. 2018 m. Šiaulių kultūros centre įkurta teatro studija „Gūžta“ (vadovė ir įkūrėja – Lina Jankauskaitė-Peleckienė), kurią lanko jaunuoliai, norintys įgyti aktorinės patirties ir per improvizacijas, spektaklių statymą, pasirodymus, aptarimus, susitikimus su aktoriais bei režisieriais ir bendravimą tarpusavyje atrasti tikrąjį savo „Aš“ ir choreografijos studija „Impresija“ (vadovė ir įkūrėja – Inga Al Shammās), kurioje vaikai nuo 3 metų (ir mokyklinio amžiaus mergaitės) įgauna pirmuosius baleto pradmenis.

Šiaulių kultūros centro padaliniai

1992 m. Lietuvos Aklųjų ir silpnaregių Šiaulių kultūros namai (įkurti 1965 m.) perėjo į Šiaulių miesto savivaldybės reguliavimo sferą ir tapo Šiaulių kultūros centro padaliniu, kuriuo buvo iki 2019 m. gruodžio mėn. Šiuose namuose veikė klubas „Pabūkime kartu“ ir keturi mėgėjų meno kolektyvai: folkloro ansamblis „Sedula“, mišrus vokalinis ansamblis „Dermė“, liaudiškos muzikos kapela „Šelmiai“, tautinių šokių kolektyvas „Vajaunas“.

2002 m. įkurtas Etninės kultūros skyrius veikė iki 2017 m. Šis skyrius koordinavo miesto folkloro kolektyvų veiklą, etnokultūrinę veiklą Šiaulių mieste, teikė metodinę pagalbą ir individualiai konsultavo muzikinio folkloro, papročių, tautinio kostiumo klausimais folkloro ansamblių ir būrelių vadovus, mokytojus ir visus kitus tautos tradicijų, liaudies kultūros paveldo mylėtojus. Etninės kultūros skyrius dalyvavo vykdant bendrus Šiaulių kultūros centro projektus, organizavo folkloro ansamblių pasirodymus festivaliuose, miesto, regiono, respublikos šventėse.

Rėkyvos kultūros namai įsikūrė 1951 m. (1951 metais gegužės 1 d. įvyko Rėkyvos elektrinės klubo „Energetikas“ atidarymas). 1987 m. Rėkyvos kultūros namai priklausė Šiaulių miesto kultūros skyriui, o nuo 1990-ųjų jau vadinosi Šiaulių kultūros centro Rėkyvos skyriumi. Rėkyvos kultūros namai veikia iki šiol ir tenkina Rėkyvos bendruomenės kultūrinius poreikius, organizuoja renginius kultūros namuose ir Rėkyvos ežero pakrantėje, kuruoja ten veikiančius mėgėjų meno kolektyvus.

Renovacijos reikalingumas ir jos pradžia

Nors, kaip matyti, kultūrinis gyvenimas ir aktyvi meninė veikla plito ir vystėsi, tačiau Šiaulių kultūros centrui vis dėlto reikėjo pokyčių. Dar 1962 m. atidarytame tuometiniame Šiaulių miesto kultūros namų pastate buvo remontuotos salės, tačiau nebuvo darytas kapitalinis remontas: matėsi seni ir jau kiauri langai, viduje prastos šildymo ir kanalizacijos sistemos, pavojinga elektros instaliacija, nubėgusios sienos ir kt. Taigi, 2017 m. buvo pradėta Šiaulių kultūros centro renovacija.